

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

BARCELONA
17 d'Abril 1919

Els catalans de Catalunya als catalans d'Amèrica

L'Unitat Catalana ha estat, és i, si no ens tornem boigs, serà, la dèria de tota la nostra vida.

Es perxò que sentim una voluntat irresistible vers els nostres germans escampats per tot arreu del món, i en especial envers els qui s'aixopluguen per terres de l'hospitalaria Amèrica.

Quin lligam misteriós nua Catalunya i Amèrica! Dèu ésser perquè els pobles d'Amèrica són pobles joves, i Catalunya... Catalunya és també un poble jove, car viu al dia i els seus fills frisen per tots els avenços que empenyen l'Humanitat cap un esdevenir de glòria.

Volant per damunt de la mar rebeu amics una estreta de mà en senyal de germanor indestructible. D'aquelles estretes de mans que regiren fins al pregon tots els plecs de l'ànima, i que en silenci imponent diuen de l'Amor tendreses que mai podrà traduir la feble paraula humana.

Si avui sol L'INTRANSIGENT don mostres exteriors, oficials, d'aquest afecte entranyable això no vol pas dir que la vostra imatge fugi un moment de la nostra pensa.

Vosaltres sou una extensió de la Patria Catalana. A tall d'aucells que refilen en apartades selves, pels abruptes pics dels Andes i per les vores dels rius bramuladors dieu an aquests pobles verges les grandeses passades i les grandeses a venir de Catalunya.

Vosaltres sou l'encarnació d'aquella llei altament savia i patriòtica que inspirà als nostres monarques l'Usatge dels Consolats, que poc després expiaren tots els pobles de l'Univers:

On hi ha un català allí hi ha Catalunya.

I tots els catalans esgarriats pel món, separats per distàncies enormes, però materials, del temps i de l'espai, ens trobem units pel mateix Ideal, i donem l'exemple d'una Nacionalitat que es reforça per a tornar als temps inoblidables del seu portentós imperi.

Les braves ones de la mar i les braves lluites per l'existència us donguin braó per a no defallir mai, per a seguir treballant, cada jorn amb més dalit, per aquesta Patria que és sempre Mare amorosa dels seus fills, onsevulla que es trobin.

Com pensen els catalans d'Amèrica

La Patria és més excelsa, més atraianta com més de lluny hom se la mira. Vosaltres patiu del mal d'anyora ment. I, estranya cosa, aquesta és una malaltia que en comptes de decadir les forces, perfecciona tota l'economia de l'organisme, enforteix tots els actes de la vida corporal i aïna tots els dictats del seny i de la consciència.

Amés amés, vosaltres esteu freg a freg d'uns homes ardits, generosos, emprenedors, apòstols, fanàtics de la llibertat en tota la seva terrible cruessa, gaire bé com degueren fruir-la els homes primitius, que van de cara sino al devant de totes les correnties de progrés en tots els ordres.

Per aquest motiu sospeseu el plet català amb tota la bona fé, amb una concepció clara, enlairada i plasmeu vostre pensar en una actuació radicalíssima.

D'ací que vostre patriotisme és, no exagerat, mes si, xardorós, i sempre just. Cal només passar revista de vostres festivals, llegir vostra premsa acusada i rica per a fer-se hom càrrec de vostra rectitud en el pensar i de vostra energia en l'actuar.

Viviu en terres de plena llibertat, on l'aire no ofega, els horitzons són immensos i tot convida a parlar amb tots els aixamples de l'Independència Catalana.

Fa fredat contar les publicacions catalanes d'Amèrica, presentades amb tota sumptuositat, escrites amb una puresa sorprenent i amarades d'amor a Catalunya fins al deliri.

En obsequi a vosaltres, i per il·lustració del nostre públic, transcribim avui en les modestes planes de L'INTRANSIGENT alguns articles d'una que altra d'aquestes simpàtiques revistes americanes.

"O TOT O RES," (1)

Conta la història que, durant la guerra civil anglesa, per allà a mitjans del segle XVII, mentres curaven a Cromwell, d'una ferida rebuda en la batalla de York, aquest s'enterà que son adicte general Manchester havia sigut derrotat pels realistes; anà a trobar-lo en sa retirada, l'agafà per un braç i, sotraguejant-lo en senyal de confiança, li digué: «Mr. Lord, vos heu equivocat de camí; ho és per aquí que trobareu als enemics». Amb lo qual logrà que dit general reemprengué de nou la batalla i derrotés als realistes, cosa que li valgué go que ja totom sab, això es: el domini absolut de Anglaterra després de decapitar a Carles I.

Nosaltres, catalans, després de presenciar tanta immoralitat dintre la política de nostra dissortada pàtria; després d'haver vist tants catalans que han perdut llur dignitat de ciutadans i fills de Catalunya exercint de comtes de Santa Coloma en qualitat de ministres d'Espanya sense... —diguem-ho clar— donar-se'n vergonya; nosaltres, que estimem Catalunya per damunt de tot i sobre totes les coses, podríem agafar a aquests catalans que els fa perdre la memòria i la dignitat una casaca de ministre i dir-los-hi: «Vos heu equivocat; no és per aquest camí que lograreu assolir la llibertat de Catalunya, ans al·trament, contribuïu en alt grau al seu esclavatge ja que ajuden als seus tirans a forjar les cadenes que l'endogalen». Que no tenen dret a vendre-la per trenta diners com a nous Judes.

Fa vergonya sentir-se català i analitzar els fets dels homes de «La Lliga». Ahir fou En Cambó qui negà l'oportunitat de parlar de Catalunya; avui és en Roig i Bergadá qui afirma que es donarà l'Autonomia a Catalunya sempre que no alteri la unitat espanyola.

Jo voldria que em diguessin què hi van a fer aquests catalans al ministeri espanyol. Es que tal volta pensen treure'n quelcom de profit per a Catalunya? No: impossible. Tenen 506 anys d'experiència per a comprendre que res de bo podem esperar-ne de Castella. Tal volta esperen un minso d'Autonomia (?). Mala negada!... Molta gent de fora ni menys el saben pronunciar aquest mot detestable.

Què és una autonomia? (Parlo d'una autonomia integral, cosa que mai del món ens donarà, de bon grat, l'Estat espanyol). Segons el dret internacional, una autonomia és la facultat que una nació conqueridora deixa a una nació o regió conquerida de governar-se a sí mateixa; però sempre subjecte a la sobirania de la nació conqueridora.

Dit en poques paraules i menys diplomàcia: un Estat esclau d'un altre Estat més o menys grand, emperò sempre despotie i tirà envers l'Estat dominat.

Ara bé; nosaltres podem estar-hi conformes amb aquesta forma de govern català sota la sobirania de l'Estat espanyol? No, i mil voltes no; Catalunya és una nació que té totes les característiques de tal, perfectament definides, i per tant

(1) De la Revista «Ressorgiment» que es publica a Buenos Aires.

té dret, dret ben legítim que ningú pot regatejar-li sense faltat al més rudimentaris principis de la llibertat individual i col·lectiva, tal com avui se practica, a governar-se a sí mateixa; sense intromissions estranyes de cap mena que, pel sol fet de ser-ho; sempre són odioses i repugnants.

Volem que la nostra barrada ensenya, que fa 614 anys flamejava gloriosa en els congostos del Mont Tauro i a les fronteres de Armènia, flamegi avui també, amb tota la majestat de sa grandesa, que no li ha llevat 200 anys d'afrentós esclavatge, en el concert de les nacions civilitzades, no ja en mig pal com flameja de des del Consell de Casp ençà, sino ben enlaire com la portava el gran rei Jaume I en la conquesta de Sicília i de Mallorca.

Avui que tots els poders imperialistes i centralistes de l'univers trontollen i s'enderroquen, molts d'ells, somoguts per aqueixa força poerosa del nacionalisme; avui que les petites nacionalitats oprímides tenen un motiu poderós per a lliberar-se de l'odiàtir, nosaltres catalans, d'ensà i enllà de l'Atlàntic, tots els que com jo senten bategar el seu cor de ciutadans lliures de la Nació catalana; tots els que com jo sentin punyent, sobre son pit, la petjada del tirà, és hora ja que fem sentir la nostra veu, per a reivindicar la llibertat de la nostra terra, segles ha oprímida per un Estat detestable. Es necessari que d'una o altra faisó Catalunya tingui un seient en el Congrés de la Pau on se discutirà l'estabilitat de la pau d'Europa, i és necessari que aquest delegat recordi a les potències victorioses que Catalunya ha perdut molts de sos fills en defensa de la llibertat dels pobles i que mentre hi hagi a Europa un poble oprímit la pau serà fictícia, ja que Catalunya seguirà reclamant, fins a obtenir-la, la seva sobirania que lograrà, a despit dels seus tirans i comtes de Santa Coloma, de bon grat o per força.

VICENS VERNET

Iquique (Xili), desembre 1918.

Per l'Homenatge

al Dr. Martí Julià

Preguem a totes aquelles entitats que tinguin en son poder fulles de subscripció, per a la confecció del retrat del malaguanyat mestre que serà donat a la «Unió Catalanista», facin la mercè de portar-les quan més aviat millor a la redacció de L'INTRANSIGENT o a la Jovntut «Els Nèts dels Almogàvers». També fem avinent a tots aquells admiradors del plorat mestre, que vulguin tindre el goig de contribuir a l'esmentada subscripció, poden fer-ho, amb el donatfu mínim de 0'25 cèntims; aquests donatius poden fer-se a les Jovntuts «L'Avençades», «La Renai-xença», «La Falç», «Els Nèts dels Almogàvers», «Sang Nova», «Els Segadors», «Germinals» i «La Barretina», de Malgrat; «Gent Nova», de Badalona; «La Nostra Ensenya», «Jovntut Nacionalista Republicana» i el periòdic «Renovació», de Tarragona i L'INTRANSIGENT.

A uns i altres els advertim que es tancarà la subscripció a ultims del corrent abril.